

ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಭಾಷಾ ಸ್ಥಾನಮಾನದ ಚಾರಿತ್ರಿಕ ಹಿನ್ನೋಟ

ಮನೋಹರ ಕೆ. ಜಿ.

ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ
ಹಂಪಿ.

Article Link: <https://aksharasurya.com/2024/04/manohar-k-g.php>

DOI: <https://doi.org/10.5281/zenodo.10938108>

ABSTRACT:

ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಾಚೀನವೂ ಸ್ವತಂತ್ರವೂ ಸುದೀರ್ಘ ಸಮೃದ್ಧ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಂಪರೆಯನ್ನು ಉಳ್ಳದ್ದು ಮತ್ತು ಹೆಚ್ಚು ಜನಬಳಕೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಭಾಷೆ ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಎನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ಸನಾತನ, ಪ್ರಾಚೀನ, ಪಾರಂಪರಿಕ, ಶಾಸ್ತ್ರ ಸಮ್ಮತವಾದ ಎಂಬರ್ಥಗಳಿವೆ. ಪ್ರಪಂಚದ ಅತಿ ಪ್ರಾಚೀನ ಮತ್ತು ಸಮೃದ್ಧವಾದ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಕ್ಲಾಸಿಕಲ್ ಭಾಷೆಗಳೆಂದು, ಶಾಸ್ತ್ರೀಯಭಾಷೆಗಳೆಂದು ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿರುವ ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ (ಕ್ಲಾಸಿಕಲ್) ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಯುನೆಸ್ಕೋ ಮೂರು ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಗುರುತಿಸಿದೆ. ಅವುಗಳೆಂದರೆ

1. ಇಂಡೋ ಯುರೋಪಿಯನ್ ಭಾಷೆಗಳು - ಕ್ಲಾಸಿಕಲ್ ಗ್ರೀಕ್, ಲ್ಯಾಟಿನ್, ಸಂಸ್ಕೃತ, ಕ್ಲಾಸಿಕಲ್, ಪರ್ಷಿಯನ್.
2. ಆಫ್ರೋ ಏಷಿಯಾಟಿಕ್ ಭಾಷೆಗಳು - ಕ್ಲಾಸಿಕಲ್ ಅರೇಬಿಕ್, ಹೀಬ್ರೂ.
3. ಸಿನೋ ಟಿಬೇಟಿಯನ್ ಭಾಷೆಗಳು - ಕ್ಲಾಸಿಕಲ್ ಚೈನೀಸ್.

ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಯುನೆಸ್ಕೋ ಪಟ್ಟಿ ಮಾಡಿದ ಕ್ಲಾಸಿಕಲ್ ಭಾಷೆಗಳು ಒಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಜೀವಂತ ಭಾಷೆ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಮೃದ್ಧಿಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದು, ಅನ್ಯ ಭಾಷೆ ಸಾಹಿತ್ಯಗಳ ಮೇಲೆ ಪ್ರಭಾವ ಪ್ರೇರಣೆಗಳನ್ನು ನೀಡಬಲ್ಲ ಮೌಲ್ಯಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ್ದು ಕ್ರಮೇಣ ಬಳಕೆಯಿಲ್ಲದ ಕಾರಣದಿಂದಾಗಿ ಈ ಭಾಷೆಗಳು ಅವಸಾನಗೊಂಡಿವೆ. ಹೀಗೆ ಅವಸಾನಗೊಂಡಂತಹ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಅವುಗಳ ಲಿಖಿತ ಸ್ವರೂಪದ ಸಾಹಿತ್ಯ ಕ ದಾಖಲೆಗಳನ್ನು ಆಧರಿಸಿ ಅವುಗಳನ್ನು ಜಾಗತಿಕ ಕ್ಲಾಸಿಕಲ್ ಭಾಷೆಯೆಂದು ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಭಾಷೆಯೆಂದು ಮಾನ್ಯ ಮಾಡುವ ಪರಿಪಾಠ ಹಿಂದೇ ಬ್ರಿಟಿಷರ ಕಾಲದಿಂದಲೂ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿರುವುದು ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಉಲ್ಲೇಖಗೊಂಡಿದೆ. ಮೊಘಲರ ನಂತರ ಆಡಳಿತದ ಚುಕ್ಕಾಣಿ ಹಿಡಿದ ಬ್ರಿಟಿಷರು ಪರ್ಷಿಯನ್ ಮತ್ತು ಅರೇಬಿಕ್ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಭಾಷೆಗಳೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸಿದರು. ಇದಕ್ಕೆ ಮುಖ್ಯ ಕಾರಣ ಪರ್ಷಿಯನ್, ಅರೇಬಿಕ್ ಧಾರ್ಮಿಕ ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತಿದ್ದು, ಶ್ರೇಷ್ಠವೆಂದು ಭಾವಿಸಿದ್ದುದ್ದು ಅಲ್ಲದೆ ಇವುಗಳು ತಮ್ಮ ಶಬ್ದ ಸಂಪತ್ತಿನ ಮೂಲಕ ಇತರೆ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು

ಬೆಳೆಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬುದು ತಿಳಿದುಬರುತ್ತದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಇವುಗಳನ್ನು ಯುನಿಸ್ಕೋ ಸಹ ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಭಾಷೆಯೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸಿದೆ. ಭಾರತವೂ ಬಹುಭಾಷಿಕ ದೇಶ, ಇಲ್ಲಿ ನೂರಾರು ಭಾಷೆಗಳು, ಉಪಭಾಷೆಗಳು, ಬುಡಕಟ್ಟು ಭಾಷೆಗಳು ಇವೆ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಮುಖವಾದವುಗಳನ್ನು ಸಂವಿಧಾನ 8ನೇ ಅನುಸೂಚಿಯಲ್ಲಿ ಅಧಿಕೃತ ಭಾರತದ ಭಾಷೆಗಳೆಂದು ಗುರುತಿಸಿದೆ.

KEYWORDS:

ಸಂಸ್ಕೃತ, ಕನ್ನಡ, ಹಿಂದಿ, ಇಂಗ್ಲಿಷ್, ತಮಿಳು, ತೆಲುಗು, ಭಾಷೆಗಳ ಚರಿತ್ರೆ.

ಭಾಷೆಯ ಸ್ಥಾನಮಾನದ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ಬಂದಾಗ ಸಂವಿಧಾನದಲ್ಲಿ ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಭಾಷೆಗೆ ವಿಶೇಷವಾದ ಮಾನ್ಯತೆ ದೊರೆಯುತ್ತದೆ. ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಭಾಷೆಯ ಕುರಿತಾದ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನ, ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಭಾಷೆಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಮಾನದಂಡಗಳು ಇತ್ಯಾದಿ ಹತ್ತು ಹಲವು ಚರ್ಚೆಗಳು ಒಮ್ಮೆಗೆ ಮುನ್ನೆಲೆಗೆ ಬಂದಿದ್ದು ಮಾತ್ರ 2004ರಲ್ಲಿ ತಮಿಳು ಭಾಷೆಯು ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಭಾಷೆಯ ಸ್ಥಾನಮಾನವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡಾಗ. ಇದುವರೆಗೆ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಭಾಷೆ ಅಥವಾ ಕ್ಲಾಸಿಕಲ್ ಭಾಷೆಯ ಕುರಿತಾದ ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನವೂ ಕೂಡ ಖಚಿತವಾಗಿ ರೂಪುಗೊಂಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಬ್ರಿಟಿಷರ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಕಾರಣಗಳಿಗಾಗಿ ತಮ್ಮ ರಾಜಕೀಯ ಉದ್ದೇಶಗಳಿಗಾಗಿ ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಭಾಷೆಯಿಂದ ಪರ್ಷಿಯನ್, ಅರೇಬಿಕ್ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಬಳಸಿದ್ದರು. ಆ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಭಾಷೆಯ ಕುರಿತಾದ ಸ್ಪಷ್ಟವಾದ ತಿಳುವಳಿಕೆಯಾಗಲಿ, ಗ್ರಹಿಕೆಯಾಗಲಿ ಇರಲಿಲ್ಲ ಆದರೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಭಾರತ ಅಸ್ತಿತ್ವಕ್ಕೆ ಬರುವ ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ತಮಿಳು ಭಾಷೆಯು ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಭಾಷೆಯ ಸ್ಥಾನಮಾನಕ್ಕಾಗಿ ಬೇಡಿಕೆಯನ್ನು ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸಿ ಮತ್ತು ಒತ್ತಾಯಿಸುತ್ತಲೇ ಬರುತ್ತಿದ್ದರು ಎಂಬುದನ್ನು ಇಂದು ದಾಖಲಾದ ಇತಿಹಾಸದಿಂದ ತಿಳಿಯಬಹುದು. ತಮಿಳಿನವರಿಗೆ ಭಾಷೆಯ ಮೇಲೆ ಪ್ರಚಂಡವಾದ ಅಭಿಮಾನ. ತಮ್ಮ ಭಾಷೆಯ ಮೂಲಕವೇ ತಮ್ಮನ್ನು ಗುರುತಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಅನ್ಯಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಹೇರಿಕೆಯನ್ನು ಎಂದಿಗೂ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವ ಜಾಯಮಾನದವರಲ್ಲ. ಅನ್ಯಭಾಷೆಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ವಿರೋಧಿಸುತ್ತಲೇ ತಮ್ಮ ತಮಿಳುಭಾಷೆ, ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಮೂಲಕ ಗುರುತಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದೇ ಹೆಚ್ಚು. ಹೀಗೆ ತಮಿಳರ ಭಾಷಾಭಿಮಾನದ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ 2004ರಲ್ಲಿ ಆಕ್ಟೋಬರ್ 12 ರಂದು ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರವು ತಮಿಳುಭಾಷೆಯನ್ನು ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಭಾಷೆಯೆಂದು ಘೋಷಣೆ ಮಾಡಿತು. ಆದರೆ ತಮಿಳು ಭಾಷೆಗಿಂತ ಪ್ರಾಚೀನ ಭಾಷೆಯೆಂದು ಎನಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ, ಯುನಿಸ್ಕೋದಿಂದಾಗಿ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ

ಭಾಷೆಯೆಂದು ಮಾನ್ಯತೆಯನ್ನು ಪಡೆದಿರುವ, ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಈಗಾಗಲೇ ಕ್ಲಾಸಿಕಲ್ ಭಾಷೆ ಎಂದು ಮಾನಸಿಕವಾಗಿ, ಬೌದ್ಧಿಕವಾಗಿ ಮತ್ತು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕವಾಗಿ ಎಲ್ಲರೂ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿದ್ದರೂ ಯುರೋಪ್, ಅಮೇರಿಕಾ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಕ್ಲಾಸಿಕಲ್ ಭಾಷೆ ಎಂದು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿತ್ತು. ಯುರೋಪ್ ಅಮೇರಿಕಾ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಕ್ಲಾಸಿಕಲ್ ಭಾಷೆಯೆಂದು ಅನೇಕ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಭೋದಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಇಷ್ಟಾದರೂ ಭಾರತ ಸರ್ಕಾರ ಮಾತ್ರ ಅಧಿಕೃತವಾಗಿ ಕ್ಲಾಸಿಕಲ್ ಭಾಷೆ ಎಂದು ಘೋಷಿಸಿದ್ದು ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾಷೆಯನ್ನಲ್ಲ, ತಮಿಳುಭಾಷೆಯನ್ನು. ಇದರ ಹಿಂದಿನ ತಮಿಳುಭಾಷೆಯ ಭಾಷಾ ರಾಜಕಾರಣ ಹೇಗೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು. ಇನ್ನು ತಮಿಳುಭಾಷೆಯು ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಭಾಷೆಯ ಸ್ಥಾನಮಾನ ಪಡೆಯಲು ರೂಪಿಸಿದ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ವ್ಯವಸ್ಥಿತವಾಗಿ ಕಾರ್ಯಗತಗೊಳಿಸುವುದರ ಮೂಲಕ ಅದನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿಕೊಂಡಿತು. ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಹಿಂದಿಕ್ಕಿ ಭಾಷಾ ರಾಜಕಾರಣದ ಪರಿಣಾಮದಿಂದಾಗಿ ತಮಿಳುಭಾಷೆಯು ಶಾಸ್ತ್ರೀಯಭಾಷೆಯಾದ ಒಂದು ವರ್ಷದ ತರುವಾಯ ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಭಾಷೆಯ ಸ್ಥಾನಮಾನವನ್ನು ಪಡೆಯಲು ತಮಿಳುಭಾಷೆಯು ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಿತು. ತಮಿಳುಭಾಷೆಯ ರಾಷ್ಟ್ರಾಜಕಾರಣವನ್ನು ವ್ಯವಸ್ಥಿತವಾಗಿ ಬಳಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರ ಕಾರಣದಿಂದಾಗಿ ಮತ್ತು ತಮಿಳುನಾಡಿನ ರಾಜಕೀಯ ರಾಜಕಾರಣದ ಪರಿಣಾಮದಿಂದಾಗಿ ಉಳಿದೆಲ್ಲ ತನ್ನೆಲ್ಲ ಜ್ಞಾತಿಭಾಷೆಗಳಿಗಿಂತ ಮುಂಚಿತವಾಗಿ ಶಾಸ್ತ್ರೀಯಸ್ಥಾನ ಪಡೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು.

ಕೇಂದ್ರದ ರಾಜಕೀಯ ಸಂದಿಗ್ಧತೆಯನ್ನು ತುಂಬಾ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬಳಸಿಕೊಂಡ ತಮಿಳುನಾಡು 2004ರ ಲೋಕಸಭೆಯ ಸಾರ್ವತ್ರಿಕ ಚುನಾವಣೆಯ ನಂತರ ಯು.ಪಿ.ಎ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ಬಹುಮತದ ಕೊರತೆ ಇತ್ತು. ಆಗ ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಪಕ್ಷಗಳ ಸಹಕಾರ ಅಗತ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ತಮಿಳುನಾಡಿನ ಡಿ.ಎಂ.ಕೆ ಪಕ್ಷವೂ ಯು.ಪಿ.ಎ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಬಹುಮತಕ್ಕೆ ಬೆಂಬಲ ಸೂಚಿಸಲು ಕೆಲವು ಷರತ್ತುಗಳನ್ನು ಹಾಕಿತ್ತು. ಅದರಲ್ಲಿ ಅತಿ ಪ್ರಮುಖವಾದದ್ದು ಅಂದರೆ ತಮಿಳುಭಾಷೆಗೆ ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಭಾಷಾಸ್ಥಾನಮಾನವನ್ನು ನೀಡುವುದು ಮತ್ತು ಹಾಗೇ ನೀಡಿದ ನಂತರ ಉಳಿದ ಯಾವುದೇ ಭಾಷೆಗಳಿಗೂ ಒಂದು ವರ್ಷದವರೆಗೆ ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಭಾಷೆಯ ಸ್ಥಾನಮಾನ ನೀಡಬಾರದೆಂದು ನಿಯಮದನ್ವಯ ಒಪ್ಪಿಗೆ ಸೂಚಿಸಿತು. ಯು.ಪಿ.ಎ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಆಗ ತನ್ನ ಅಸ್ತಿತ್ವದ ಪ್ರಶ್ನೆಯೇ ಮುಖ್ಯವಾಗಿತ್ತೇ ವಿನಃ ಭಾಷೆಯ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ಮುಖ್ಯವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ ಡಿ.ಎಂ.ಕೆ ಪಕ್ಷದ ಷರತ್ತಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಗೆ ನೀಡಿದರ ಫಲವಾಗಿ 2004 ರಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತದಂತೆ ಪ್ರಾಚೀನ ಭಾಷೆಗಿಂತಲೂ ಮೊದಲು ತಮಿಳುಭಾಷೆ ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಭಾಷೆಯಾಗಲು ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು. ಹೀಗೆ ತಮಿಳುಭಾಷೆಗೆ

ಶಾಸ್ತ್ರೀಯಭಾಷೆಯೆಂದು (Classical language) ಘೋಷಿಸುವುದರ ಮೂಲಕ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಭಾಷೆಗಳ ನಡುವೆ ಸಹಜವಾಗಿ ಶಾಸ್ತ್ರೀಯಸ್ಥಾನಮಾನಕ್ಕಾಗಿ ಉಳಿದ ತಮಿಳುಭಾಷೆಯ ಜ್ಞಾತಿಭಾಷೆಗಳಾದ (ದ್ರಾವಿಡ ಪರಿವಾರದ ಭಾಷೆಗಳಾದ) ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ತೆಲುಗುಭಾಷೆಗಳು ಬೇಡಿಕೆಗಳನ್ನು ಹಕ್ಕೋತ್ತಾಯಗಳನ್ನು ಮಂಡಿಸಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದವು. ಅವು ಹೀಗೆ ಮಂಡಿಸಲು ಮುಖ್ಯ ಕಾರಣವೆಂದರೆ, ಅವು ತಮಿಳುಭಾಷೆಯಷ್ಟೇ ಪ್ರಾಚೀನ ಮತ್ತು ದೀರ್ಘ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ, ಸಾಹಿತಿಕ ರಾಜಕೀಯ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿರುವಂತಹ ಭಾಷೆಗಳಾಗಿದ್ದರ ಕಾರಣದಿಂದಾಗಿ, ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಸ್ಥಾನಮಾನಕ್ಕಾಗಿ ಹೋರಾಟಕ್ಕೆ ಮುಂದಾದರು. ತಮಿಳರ ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಭಾಷೆ ಸ್ಥಾನಮಾನದ ಹೋರಾಟ ಇಂದು ನಿನ್ನೆಯದ್ದಲ್ಲ ಅದಕ್ಕೆ ಸುದೀರ್ಘವಾದ ಚರಿತ್ರೆಯೇ ಇದೆ. ಈ ಹಿಂದೇ ಚರ್ಚಿಸಿದಂತೆ ಬ್ರಿಟಿಷರ ಕಾಲದಿಂದಲೂ ಅವರು ಅದನ್ನು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ಪರಿಣಾಮ ಸಂಸ್ಕೃತಕ್ಕಿಂತ ತಮಿಳು ಮೊದಲು ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಸ್ಥಾನಮಾನವನ್ನು ಪಡೆಯಿತು. ತಮಿಳುಭಾಷೆಯನ್ನು ಶಾಸ್ತ್ರೀಯಭಾಷೆಯನ್ನಾಗಿ ಘೋಷಿಸಬೇಕೆಂಬ ಒತ್ತಾಯವನ್ನು 1887 ರ ಹಿಂದೆಯೇ ಪರುತ್ತಿಮೆಲ್ ಕಲೈಂಗ್ನೋ ಎಂಬ ವಿದ್ವಾಂಸರು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದರು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಮೊದಲುಗೊಂಡು 2004 ರಲ್ಲಿ ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಭಾಷೆಯೆಂದು ಘೋಷಿಸುವವರೆಗೆ ಒಂದೇ ಸಮವಾದ ಒತ್ತಡವನ್ನು ತಮಿಳುನಾಡಿನ ಸರ್ಕಾರಗಳು ಪಕ್ಷಬೇದ ಮರೆತು ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದ ಮೇಲೆ ಕಾಲದಿಂದ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಹೇರುತ್ತಾಬಂದಿವೆ. ಇನ್ನು ಮುಂದುವರೆದು ಬರ್ಕ್ಲಿ ಸಂಸ್ಥಾನದ ಕ್ಯಾಲಿಪೊರ್ನಿಯ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದ ದಕ್ಷಿಣ ಏಷ್ಯಾ ವಿಭಾಗದಲ್ಲಿ ತಮಿಳು ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕನಾಗಿ ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಜಾರ್ಜ್ ಎಲ್.ಹಾರ್ಟ್ (Hearte) ಎಂಬ ವಿದ್ವಾಂಸರು 2000 ರಲ್ಲಿ ತಮಿಳು ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಂಪರೆಯ ಕುರಿತು ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದ್ದಾನೆ. “ಸಂಸ್ಕೃತದ ಹೊರತಾಗಿ ಸ್ವತಂತ್ರ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಂಪರೆಯಿರುವ ಏಕೈಕ ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆ ತಮಿಳು, ಸಂಸ್ಕೃತದ ಪ್ರಭಾವ ದಕ್ಷಿಣಭಾರತಕ್ಕೆ ಬರುವ ಮೊದಲೇ ತಮಿಳಿನಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಉತ್ತಮ ಸಾಹಿತ್ಯ ಕೃತಿಗಳು ಬಂದಿದ್ದವು. ಇವು ಒಳಗೊಂಡಿದ್ದ ವಿಷಯಗಳು ಇತರ ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಗಳ ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದುದಕ್ಕಿಂತ ಭಿನ್ನವಾಗಿದ್ದವು. ತನ್ನದೇ ಆದ ಸ್ವಂತ ಸಾಹಿತ್ಯ ಮೀಮಾಂಸೆ, ವ್ಯಾಕರಣ ಪದ್ಧತಿ, ಸೌಂದರ್ಯ ಮೀಮಾಂಸೆ ಹಾಗೂ ಬೇರೆಲ್ಲೂ ಕಾಣಿಸಿದ ಅತ್ಯುತ್ತಮ ಮೌಲಿಕ ಸಾಹಿತ್ಯ ತಮಿಳಿನಲ್ಲಿ ಬಹುಹಿಂದೆಯೇ ರೂಪುಗೊಂಡಿತ್ತು. ಇದರ ಸಂವೇದನೆ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಸೇರಿದಂತೆ ಇತರೆ ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಗಳಿಗಿಂತ ಬಹುಭಿನ್ನ ಹಾಗೂ ಸಮೃದ್ಧ ಹೀಗೆ ತಮಿಳುಭಾಷೆ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಉಳಿದೆಲ್ಲ ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಗೌಣಗೊಳಿಸಿ ತಮಿಳುಭಾಷೆಯ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು

ಸ್ಥಾಪಿಸುವಲ್ಲಿ ಪ್ರಮುಖ ಪಾತ್ರವಹಿಸಿದೆ". (ಸಿದ್ದಲಿಂಗಯ್ಯ ಸಂ. ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಭಾಷೆ ನಡೆದುಬಂದ ದಾರಿ. ಟಿ.ವಿ.ವೆಂಕಟಾಚಾಲಶಾಸ್ತ್ರೀ. ಪು.ಸಂ. 88). ಹೀಗೆ ತಮಿಳು ಭಾಷೆಯ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಸಾಹಿತ್ಯ ವೈಭವೀಕರಿಸಿ, ತಮಿಳನ್ನು ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಪ್ರಾಚೀನ ಭಾಷೆಯೆಂದು ನಿರೂಪಿಸಲು, ಸಂಸ್ಕೃತದಂತಹ ಪ್ರಾಚೀನ ಭಾಷೆಯ ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನೇ ಗೌಣವಾಗಿಸಿ, ತಮಿಳುಭಾಷೆಯೇ ಮೊದಲು ಅನಂತರ ಸಂಸ್ಕೃತ ಆದಿಯಾಗಿ ಭಾರತೀಯ ಉಳಿದೆಲ್ಲ ಭಾಷೆಗಳು ಸಾಹಿತ್ಯ ಚರಿತ್ರೆಗಳು ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡಿವೆ ಎಂಬಂತಹ ಏಕಮುಖವಾದ ಧೋರಣೆಯನ್ನು ರೂಪಿಸುವ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಹಾರ್ಟ್ ಎಂಬ ವಿಧ್ವಾಂಸ ಅಂತರ್ಜಾಲದಲ್ಲಿ ಲೇಖನ ಬರೆಯುವುದರ ಮೂಲಕ ತಮಿಳುಭಾಷೆಯ ಶಾಸ್ತ್ರೀಯಭಾಷೆಯ ಸ್ಥಾನಮಾನ ಹೊಂದಲು ಹೇಗೆ ಯೋಗ್ಯವೆಂಬುದನ್ನು ನಾಲ್ಕು ಕಾರಣಗಳನ್ನು (ಚಹರೆಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸುತ್ತಾನೆ).

ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ 'ತಮಿಳು ಭಾಷೆಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಪುರಾತನತೆ' ಇದೆ ಅದು ಬೇರೆ ಭಾರತೀಯ ಆಧುನಿಕ ಭಾಷೆಗಳ ಸಾಹಿತ್ಯಕ್ಕೆ ಹೋಲಿಸಿದರೆ ಒಂದು ಸಾವಿರ ವರ್ಷಕ್ಕಿಂತ ಹಿಂದಿನಿಂದಲೂ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದಿದೆ. ಆದರೆ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಾಚೀನ ಕೃತಿಗಳಾದ ತೊಲ್ಕಾಪ್ಪಿಯಂ ಮತ್ತು ಪ್ರಾರಂಭದ ತಮಿಳು ಶಾಸನಗಳಿಂದ ತಿಳಿದುಬರುತ್ತದೆ. ಪ್ರಾಚೀನ ತಮಿಳಿನ ಮಹತ್ವದ ಕೃತಿಗಳಾದ ಸಂಗಂ ಕಾವ್ಯ ಸಂಗ್ರಹಗಳು ಮತ್ತು ಪುಟ್ಟ ಪುಟ್ಟಾಪ್ಪಾಟು. ಒಂದು ಎರಡನೇ ಶತಮಾನಕ್ಕೆ ಸೇರಿದವು ಅವು ಭಾರತದ ಪ್ರಪ್ರಥಮ ಜಾತ್ಯಾತೀತ ಕಾವ್ಯಭಾಗಗಳಾಗಿದ್ದು ಕಾಳಿದಾಸನ ಕಾವ್ಯಗಳಿಗಿಂತ ಇನ್ನೂರು ವರ್ಷಗಳಷ್ಟು ಹಿಂದಿನವುಗಳಾಗಿವೆ.

ಎರಡನೆಯದಾಗಿ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾಷೆಯಿಂದ ಪ್ರಭಾವಗೊಳ್ಳದ ಏಕೈಕ ದೇಶಿ ಸಾಹಿತ್ಯವೆಂದರೆ ತಮಿಳು ಭಾಷೆಯದು. ಇದು ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾಷೆ ಬೇರೆ ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಗಳ ಮೇಲೆ ತನ್ನ ಪ್ರಭಾವ ಬೀರುವ ಮೊದಲೇ ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿದ್ದು ಸಂಸ್ಕೃತ ಮತ್ತು ಇನ್ನಿತರ ಭಾಷೆಗಳ ಸಾಹಿತ್ಯಕ್ಕಿಂತ ಗುಣಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಭಿನ್ನವಾಗಿದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಅದರದ್ದೇ ಆದ ಕಾವ್ಯಮೀಮಾಂಸೆ ವ್ಯಾಕರಣ ಪರಂಪರೆ, ಸೌಂದರ್ಯ ಮೀಮಾಂಸೆ ಬಹುದೊಡ್ಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಭಂಡಾರವೇ ಇದೆ. ವಿಶಾಲವಾದ ಬೌದ್ಧಿಕ ಪರಂಪರೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿದೆ.

ಮೂರನೆಯದಾಗಿ ಕ್ಲಾಸಿಕಲ್ ತಮಿಳು ಸಾಹಿತ್ಯ ಗುಣವೆಂದರೆ ಅದು ಸಂಸ್ಕೃತ, ಗ್ರೀಕ್, ಲ್ಯಾಟೀನ್, ಚೈನೀಸ್, ಪರ್ಷಿಯನ್ ಮತ್ತು ಅರೇಬಿಕನಂತಹ ಭಾಷೆಗಳ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಜೊತೆ ಸರಿಸಮವಾಗಿ ನಿಲ್ಲಬಲ್ಲುದು ಅದರ ಸೂಕ್ಷ್ಮತೆ ಮತ್ತು ಸಮಗ್ರತೆ ವೈವಿಧ್ಯತೆ ಮತ್ತು ಅದರ ಜಾಗತಿಕ ದೃಷ್ಟಿಕೋನ ಅದನ್ನು ಜಗತ್ತಿನ

ಶ್ರೇಷ್ಠ ಕ್ಲಾಸಿಕಲ್ ಪರಂಪರೆ ಮತ್ತು ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನಾಗಿಸಿದೆ.

ಕೊನೆಯದಾಗಿ ತಮಿಳುಭಾಷೆ ಆಧುನಿಕ ಭಾರತೀಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಮತ್ತು ಪರಂಪರೆಯು ಪ್ರಮುಖ ಮೂಲ ಮಾತೃಕೆ. ದಕ್ಷಿಣ ಭಾರತದ ಪರಂಪರೆ ಸಂಸ್ಕೃತ ಕಾವ್ಯ ಪರಂಪರೆಯ ಮೇಲೆ ಬೀರಿರುವ ಪ್ರಭಾವದ ಬಗ್ಗೆ ಮತ್ತು ಸಂಗಂ ಕಾವ್ಯ ಸಂಕಲನಗಳಿಂದ ಆರಂಭಗೊಂಡು ಬೆಳೆದುಬಂದ ತಮಿಳು ಹಿಂದೂವಾದದ ಕೃತಿಗಳು ಆಧುನಿಕ ಹಿಂದೂವಾದಕ್ಕೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಪುಷ್ಟಿ ನೀಡಿದೆ. ತಮಿಳಿಗೆ ಅದರದೇ ಆದ ವೇದಕ್ಕೆ ಸಮಾನವಾದ ಮಂತ್ರಗಳಿದ್ದು ದಕ್ಷಿಣ ಭಾರತದ ವೈಷ್ಣವ ದೇವಸ್ಥಾನಗಳಲ್ಲಿ ವೇದದ ಜೊತೆಗೆ ಅವನ್ನೂ ಪಠಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಆಧುನಿಕ ಇಂಡೋ-ಆರ್ಯನ್ ಭಾಷೆಗಳಿಗೆ ಸಂಸ್ಕೃತ ಮಾತೃಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿರುವ ಹಾಗೆ ಕ್ಲಾಸಿಕಲ್ ತಮಿಳುಭಾಷೆ ಆಧುನಿಕ ತಮಿಳು ಮತ್ತು ಮಲಯಾಳಂ ಭಾಷೆಗಳಿಗೆ ಮಾತೃಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿದೆ. ಇಂಡೋ-ಆರ್ಯನ್ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತ ಅತ್ಯಂತ ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ಭಾಷೆಯಾಗಿದ್ದು ಹೆಚ್ಚು ಬದಲಾವಣೆ ಹೊಂದದೆ ಇರುವ ಹಾಗೆ ದ್ರಾವಿಡ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ತಮಿಳುಭಾಷೆ ಅತ್ಯಂತ ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ಭಾಷೆಯಾಗಿದೆ.

ಈ ನಾಲ್ಕು ಚಹರೆಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಿರುವ ಹಾರ್ಟ್ ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಭಾಷೆಯಾಗಿ ಒಂದು ಭಾಷೆಯನ್ನು ಪರಿಗಣಿಸಲು ಈ ಕೆಳಗಿನ ಚಹರೆಗಳು ಇರಬೇಕು ಎಂದು ಗುರುತಿಸುತ್ತಾರೆ.

- » ಒಂದು ಭಾಷೆ ಪುರಾತನವಾಗಿರಬೇಕು
- » ಅದು ಸ್ವತಂತ್ರ ಪರಂಪರೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದು ತನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ತಾನೇ ಬೆಳೆದಿರಬೇಕು
- » ಬೇರೊಂದು ಭಾಷೆಯಿಂದ ಒಡಮೂಡಿರಬಾರದು
- » ಸಮೃದ್ಧವಾದ ಹಾಗೂ ಸಂಪದ್ಧರಿತವಾದ ಪ್ರಾಚೀನ ಇತಿಹಾಸ ಹೊಂದಿರಬೇಕು. (ಜಯಶ್ರೀ ದಂಡೆ, ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಸ್ಥಾನಮಾನ (ಸಂ) ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಭಾಷೆಯ ಪರಿಕಲ್ಪನೆ ಮತ್ತು ಸ್ವರೂಪ ಪುಟ ಸಂಖ್ಯೆ 21).

ಹೀಗೆ ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಸ್ಥಾನಮಾನ ಪಡೆಯಲು ತಮಿಳು ಅರ್ಹವಾದ ಭಾಷೆಯೆಂದು ವಿವರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಪ್ರೊ. ಕೆ.ವಿ.ನಾರಾಯಣ ಮತ್ತು ಲಿಂಗದೇವರ ಹಳಮನೆಯವರು ತಮ್ಮ ಲೇಖನಗಳಲ್ಲಿ ದಾಖಲಿಸುವ ಹಾಗೆ ಅಮೇರಿಕಾದ ಒಂದು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯಗಳಲ್ಲಿ ತಮಿಳು ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರಾಗಿರುವ ಜಾರ್ಜ್ ಹಾರ್ಟ್ ಅವರು ತಮ್ಮ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕ ಹುದ್ದೆಯನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದರೆ ಇಂಥ ಕೆಲಸ ಮಾಡಲೇಬೇಕಾಗಿ ಬಂತು. ಡಾ.ಹಾರ್ಟ್ ಆ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ತಮಿಳು ಭಾಷೆಯ

ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಆ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿರುವ ಸಾಹಿತ್ಯ ಕೃತಿಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಿ ಅದಕ್ಕೆ ಮಾನದಂಡಗಳನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸಿದರು ಎನಿಸುತ್ತದೆ. (ಅಶೋಕ್ ಕುಮಾರ್ ರಂಜೇರೆ. ನಮ್ಮ ಕನ್ನಡ 65. ಪು.ಸಂ. 07) ಜಾರ್ಜ್ ಹಾರ್ಟ್‌ರವರ ಈ ಎಲ್ಲಾ ಅಂಶಗಳು ತಮಿಳು ಭಾಷೆಯನ್ನು ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಭಾಷೆಯನ್ನಾಗಿಸಲು ಪೂರಕವಾಗಿರುವಂತಹ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ರೂಪುಗೊಂಡವು. ಆ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರವೂ ತಮಿಳು ಭಾಷೆಯನ್ನು ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಭಾಷೆಯಾಗಿ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಮೊದಲಬಾರಿಗೆ ಅಧಿಕೃತವಾಗಿ 2004ರಲ್ಲಿ ಈ ಅಂಶಗಳು ಸಹಾಯಕವಾಗುವುದರ ಜೊತೆಗೆ ತಮಿಳು ಭಾಷಿಕ ವಿದ್ವಾಂಸರ ಭಾಷಾಭಿಮಾನ ಪ್ರೀತಿಯ ಕಾರಣ ಮತ್ತು ತಮಿಳುಗರ ಅತಿಯಾದ ಭಾಷಾಭಿಮಾನದ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಇದು ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು. ತಮಿಳು ಭಾಷೆಗೆ ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಸ್ಥಾನಮಾನ ದೊರೆತದ್ದರಿಂದ ಮತ್ತು ಒಂದು ಭಾಷೆಯನ್ನು ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಭಾಷೆ ಎಂದು ಘೋಷಿಸುವುದರಿಂದ ದೊರೆಯುವ ಪ್ರಯೋಜನಗಳು, ಲಾಭಗಳು ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ಕುತೂಹಲವನ್ನು ಉಳಿದ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿಸಿದವು. ಭಾರತದಂತಹ ಬಹುಭಾಷಾ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಭಾಷೆಯ ಸ್ಥಾನಮಾನ ಒಂದು ಬಹುಮುಖ್ಯ ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತ ಮಾನದಂಡವಾಗಿದೆ. ಜೊತೆಗೆ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರ ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಭಾಷೆಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಒದಗಿಸಲಿರುವ ಆರ್ಥಿಕ ಸಹಾಯವೂ ಗಣನೀಯವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಈ ಎಲ್ಲಾ ಸಂಗತಿಗಳು ತಮಿಳಿನ ಉಳಿದ ಜ್ಞಾತಿ ಭಾಷೆಗಳಾದ ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ತೆಲುಗು ಭಾಷೆಗಳು ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಸ್ಥಾನಮಾನಕ್ಕಾಗಿ ಬೇಡಿಕೆಗಳು ಮೊದಲುಗೊಂಡವು. ಕನ್ನಡ, ತೆಲುಗು ಭಾಷೆಗಳು ತಮಿಳು ಭಾಷೆಯಂತೆ ಸಾಹಿತ್ಯಕವಾಗಿ, ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕವಾಗಿ ದೊಡ್ಡ ಪರಂಪರೆಯನ್ನೇ ಹೊಂದಿದ್ದು ಅವುಗಳು ಈಗ ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಸ್ಥಾನಮಾನಕ್ಕಾಗಿ ಹೋರಾಟ, ಒತ್ತಾಯ, ಪ್ರತಿಭಟನೆ, ಚಳವಳಿ, ರೈಲು ತಡೆ, ರಸ್ತೆ ತಡೆ, ಉಪವಾಸ ಸತ್ಯಗ್ರಹ, ಧರಣಿ, ಹಕ್ಕೋತ್ತಾಯ, ಪತ್ರಿಕಾ ಹೇಳಿಕೆ, ಪತ್ರಿಕಾ ಗೋಷ್ಠಿ ನಿರಸನ, ದೆಹಲಿ ಚಲೋ ನಿಯೋಗಗಳೊಂದಿಗೆ ಕೇಂದ್ರ ಸಚಿವರ ಬೇಟಿ, ಕೇಂದ್ರ ಕಛೇರಿಗಳನ್ನು ಮುತ್ತಿಗೆ ಹಾಕುವುದರ ಮೂಲಕ ದೀರ್ಘವಾದ ಹೋರಾಟವನ್ನೇ ಮಾಡಲಾಯಿತು. ದಿನೇ ದಿನೇ ಈ ಹೋರಾಟವು ತೀವ್ರ ಸ್ವರೂಪ ಪಡೆಯುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಿದ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರವೂ ಕೇಂದ್ರ ಸಾಹಿತ್ಯ ಅಕಾಡಮಿಯೊಂದಿಗೆ ಸಮಾಲೋಚಿಸಿ ಕೇಂದ್ರ ಸಾಹಿತ್ಯ ಅಕಾಡಮಿ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಾದ ಶ್ರೀ ಗೋಪಿಚಂದ್ ನಾರಂಗ್ ಅವರ ಅಧ್ಯಕ್ಷತೆಯಲ್ಲಿ 01/11/2001 ರಲ್ಲಿ ಸಮಿತಿಯೊಂದನ್ನು ರಚಿಸಿತು. ಸಮಿತಿಯಲ್ಲಿ ಅನಿತಾ ಅಜ್ಜಿ, ಕೆ.ವಿ.ಸುಬ್ಬರಾವ್, ಉದಯನಾರಾಯಣ ಸಿಂಗ್, ಬಿ.ಎನ್.ಪಟನ್ಯಾಕ್, ಭದ್ರಿರಾಜು, ಬಿ.ಎಚ್.ಕೃಷ್ಣ ಮೂರ್ತಿ ಸದಸ್ಯರಾಗಿ ನೇಮಕಗೊಂಡರು ಈ ಸಮಿತಿಯು 2004 ರಿಂದ 2008ರವರೆಗೆ ಯಾವುದೇ ಸಭೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸಲಿಲ್ಲ. ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರವು ಈ

ಸಂಬಂಧವಾಗಿ ಯಾವುದೇ ಅಂತಿಮವಾದ ತಿರ್ಮಾನಕ್ಕೆ ಬರಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅದು ಒಂದು ಅಂತಿಮ ತಿರ್ಮಾನಕ್ಕೆ ಬರಬೇಕಾದರೆ ಸಮಿತಿಯ ಸಲಹೆಯು ಅಗತ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ದೀರ್ಘವಾದ ಕಾಲಹರಣದ ನಂತರ ಡಾ.ಗೋಪಿಚಂದ್ ನಾರಂಗ್ ಸಮಿತಿಯು ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ತನ್ನ ಶಿಫಾರಸ್ಸುಗಳನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸಿತು. ಒಂದು ಭಾಷೆಯನ್ನು ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಭಾಷೆಯನ್ನಾಗಿ ಗುರುತಿಸಲು ಕೆಲವು ಮಾನದಂಡಗಳನ್ನು ನಿಗದಿಪಡಿಸಿತು. ಅವುಗಳೆಂದರೆ

- » ಒಂದು ಭಾಷೆಯ ಪಠ್ಯ ಮತ್ತು ದಾಖಲಾದ ಇತಿಹಾಸ 1500 ರಿಂದ 2000 ವರ್ಷಗಳಿಗೂ ಪುರಾತನವಾಗಿರಬೇಕು.
- » ಪುರಾತನ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪಠ್ಯಗಳು ತಲೆ ತಲೆಮಾರುಗಳ ಜನರಿಂದ ಅತ್ಯಂತ ಮೌಲಿಕ ಪರಂಪರೆ ಎಂದು ಪರಿಗಣಿತವಾಗಿರಬೇಕು.
- » ಸಾಹಿತ್ಯಿಕ ಪರಂಪರೆ ಸ್ವೋಪಜ್ಞವಾಗಿದ್ದು ಯಾವುದೇ ಬೇರೊಂದು ಭಾಷೆಯ ಸಮುದಾಯದಿಂದ ಸ್ವೀಕೃತವಾಗಿರಬಾರದು.
- » ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಸಾಹಿತ್ಯ ಪ್ರಸ್ತುತ ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಸಾಹಿತ್ಯಕ್ಕಿಂತ ಭಿನ್ನವಾಗಿರಬೇಕು, ಅಥವಾ ಇತ್ತೀಚಿನ ಸ್ವರೂಪಕ್ಕಿಂತ ಅಥವಾ ಅದರಿಂದ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಹೊಂದಿದ ಭಾಷೆಗಳಿಗಿಂತ ಬೇರೆಯದ್ದೇ ಎನಿಸುವಾಗಿರಬೇಕು". (ಜಯಶ್ರೀ ದಂಡೆ. ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಭಾಷೆ ಸ್ಥಾನಮಾನ. ಪುಟ ಸಂಖ್ಯೆ 16, ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಭಾಷೆಯ ಪರಿಕಲ್ಪನೆ ಮತ್ತು ಸ್ವರೂಪ. ಲಿಂಗದೇವರ ಹಳೆಮನೆ ಪುಟ ಸಂಖ್ಯೆ 20).

ಭಾರತ ಸರ್ಕಾರ ರೂಪಿಸಿರುವ ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಭಾಷೆಯ ಮಾನದಂಡಗಳು ಹಾರ್ಟ್ ತಿಳಿಸಿರುವ ಚಹರೆಗಳಿಗಿಂತ ಭಿನ್ನವಾಗಿಯೇನು ಇಲ್ಲ. ಹಾಗೆ ನೋಡಿದರೆ ಹಾರ್ಟ್ ತಿಳಿಸಿರುವ ಚಹರೆಗಳನ್ನೇ ಅವರು ಅಧಿಕೃತವಾಗಿ ಅಂಗೀಕರಿಸಿದಂತೆ ತೋರುತ್ತದೆ. ತಮಿಳು ಭಾಷೆಯನ್ನು ಗಮನದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡೆ ಆ ಚಹರೆಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸಿದಂತೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಮೇಲಿನ ಎಲ್ಲಾ ಮಾನದಂಡವನ್ನು ಸಮಿತಿಯು ಕಡ್ಡಾಯ ಮಾಡಿ ಈ ಹಿಂದೆ ಇದ್ದ ಒಂದು ಸಾವಿರ ವರ್ಷದ ಪ್ರಾಚೀನತೆಯನ್ನು ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರವೂ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಅವಧಿಯನ್ನು ಒಂದುವರೆ ಸಾವಿರ ವರ್ಷಕ್ಕೆ ಏರಿಸಿದ್ದರ ಹಿಂದೆ ತಮಿಳು ಭಾಷಾ ರಾಜಕಾರಣ ಪ್ರಬಲವಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿತು. ತಮಿಳು ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಭಾಷೆಯ ಸ್ಥಾನಮಾನ ಪಡೆಯುವಾಗ ಯಾವುದೇ ಭಾಷಿಕವಾದ ಮಾನದಂಡವಿರಲಿಲ್ಲ, ಆದರೆ ತಮಿಳು ಭಾಷೆಯ ನಂತರ ಹಲವು ಮಾನದಂಡಗಳನ್ನು ಪಟ್ಟಿಮಾಡಿ ಅವುಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದರೆ ಮಾತ್ರ ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ

ಭಾಷೆಯೆಂದು ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ತೆಲುಗು ಭಾಷೆಯನ್ನು ಮಾನ್ಯ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವೆಂದು ಹೇಳಿತು. ಹೀಗೆ ಮಾನದಂಡ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದ ಮಲತಾಯಿ ಧೋರಣೆಯನ್ನು ವಿರೋಧಿಸಿ ಆಂಧ್ರ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಇದರ ವಿರುದ್ಧ ಕೋರ್ಟಿನ ಮೆಟ್ಟಿಲು ಏರಲು ಹೊರಟಿದ್ದ ಇತಿಹಾಸ ಇಂದಿಗೂ ಪ್ರಸ್ತುತವೆನಿಸುತ್ತದೆ. ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಸ್ಥಾನಮಾನಕ್ಕಾಗಿ ವ್ಯಾಪಕವಾಗಿ ಹೋರಾಟಗಳು ನಡೆದವು. ಹಾಗೇ ಕೆಲವರು ಇದನ್ನು ವಿರೋಧಿಸಿದ್ದು ಉಂಟು ಮತ್ತೇ ಕೆಲ ಕವಿಗಳು ನಿರಾಸಕ್ತಿಯನ್ನು ತೋರಿದರು, ಮತ್ತು ವಿರೋಧಿಸಿದವರು ಇದ್ದರು. ಆದರೆ ಅಷ್ಟೇ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಪಡೆದೇತೀರಬೇಕೆಂಬ ಅದಮ್ಯವಾದ ಹೋರಾಟದ ಮನೋಭಾವನೆ ಹೊಂದಿದ್ದು ಮಾತ್ರ ಸುಳ್ಳಲ್ಲ. ಈ ನಡುವೆ ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರವು ಡಾ.ಗೋಪಿಚಂದ್ ನಾರಂಗ್ ಸಮಿತಿಯು ತೀರ್ಮಾನಿಸಿದ ಮಾನದಂಡಗಳನ್ನು ಆಧರಿಸಿ ಅದಕ್ಕೆ ಸರಿದೂಗುವಂತೆ ಲಿಖಿತ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳನ್ನು, ಆಕರಗಳನ್ನು ಕಲೆಹಾಕಿ ವರದಿಯನ್ನು ತಯಾರಿಸಲು ಸರ್ಕಾರವು ಐದು ಜನರ ಸಮಿತಿಯೊಂದನ್ನು ನೇಮಕಮಾಡಿತು. (ಡಾ. ಎಂ.ಚಿದಾನಂದ ಮೂರ್ತಿ, ಪ್ರೊ. ಎಸ್.ಎಲ್.ಶೇಷಗಿರಿ ರಾವ್, ಡಾ. ಬಿ.ಬಿ.ರಾಜ ಪುರೋಹಿತ, ಡಾ. ಎನ್.ಎಸ್. ತಾರನಾಥ) ಈ ಸಮಿತಿಯು ನಾಲ್ಕು ತಿಂಗಳುಗಳ ಕಾಲ ಸಾಹಿತ್ಯ, ಶಾಸನ, ಜನಪದ ಮುಂತಾದ ಹಲವು ಕಡೆಗಳಿಂದ ಮಾಹಿತಿಗಳನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿ ಹಲವು ಬಾರಿ ಸಭೆ ಸೇರಿ ಸಂಗ್ರಹಿಸಿದ ಮಾಹಿತಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕ್ರಮಬದ್ಧವಾಗಿ ಜೋಡಿಸಿ ರಾಜ್ಯಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಸಮಿತಿಯು ವರದಿಯನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸಿತು. ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರವು ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಪರಿಶೀಲಿಸಿ ಅಂತಿಮವಾಗಿ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ವರದಿಯನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸಿತು. ಹೀಗೆ ಒಂದು ಕಡೆ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ವಲಯದ ಮೂಲಕ ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಸ್ಥಾನಮಾನವನ್ನ ಪಡೆಯುವ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಕೆಲಸಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಮತ್ತೊಂದು ಕಡೆ ಸಾಮೂಹಿಕವಾಗಿ ಕರ್ನಾಟಕದ ತುಂಬೆಲ್ಲಾ ಹಕ್ಕೋತ್ತಾಯಗಳು, ಸಮೂಹ ಮಾಧ್ಯಮಗಳಲ್ಲಿ ಈ ವಿಚಾರವಾಗಿ ಬೇಡಿಕೆಗಳು, ಒತ್ತಡಗಳು ತೀವ್ರವಾಗಿ ನಡೆಯತೊಡಗಿದವು. ಜೊತೆಗೆ ಕನ್ನಡ ಪರ ಚಿಂತಕರಾದ ದೇ.ಜವರೇ ಗೌಡರವರು ಮೈಸೂರಿನ ಜಿಲ್ಲಾಧಿಕಾರಿಗಳ ಕಛೇರಿಯ ಮುಂದೆ ಒಂದು ದಿನದ ಆಮಾರಣಾಂತ ಉಪವಾಸ ಸತ್ಯಗ್ರಹವನ್ನು ಆರಂಭಿಸಿದರು. ಹಾಗೂ ಲೋಕ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಕೇಂದ್ರದ ಸಹಾಯಕ ದರ್ಜೆ ಸಚಿವರಾದ ಕರ್ನಾಟಕದ ಎಂ.ವಿ.ರಾಜಶೇಖರನ್‌ರವರು ಪ್ರಬಲವಾಗಿ ವಾದ ಮಾಡುವುದರ ಮೂಲಕ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಮನ್ನಣೆಯನ್ನು ನೀಡಲೇ ಬೇಕೆಂದು ತೀವ್ರವಾಗಿ ಒತ್ತಾಯಿಸಿದರು. ಜೊತೆಗೆ ಕರ್ನಾಟಕ ವಿದ್ಯಾವರ್ಧಕ ಸಂಘ, ಕನ್ನಡ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಪ್ರಾಧಿಕಾರ, ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಷತ್, ಕನ್ನಡ ರಕ್ಷಣಾ ವೇದಿಕೆ ಮುಂತಾದ ಕನ್ನಡ

ಪರ ಸಂಘಟನೆಗಳ ನಿರಂತರವಾದ ಕನ್ನಡ ಪರ ಹೋರಾಟದ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಮತ್ತು ಆಂಧ್ರಪ್ರದೇಶದ ವಿಜಯವಾಡದಲ್ಲಿ ಬೃಹತ್ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಚಳವಳಿಯನ್ನು ಮಾಡಿದರ ಕಾರಣಗಳಿಂದಾಗಿ 2008 ರಲ್ಲಿ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರವು ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ತೆಲುಗು ಭಾಷೆಗೆ ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಭಾಷಾ ಸ್ಥಾನಮಾನವನ್ನು ಘೋಷಿಸಿತು. ಆದರೆ ಆರ್.ಗಾಂಧಿ ಎಂಬುವರು ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ತೆಲುಗು ಭಾಷೆಗಳಿಗೆ ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಸ್ಥಾನಮಾನವನ್ನು ನೀಡುವುದನ್ನು ವಿರೋಧಿಸಿ ಕೋರ್ಟಿನಲ್ಲಿ ದಾವೆಯನ್ನು ಹುಡುಕುವುದರ ಮೂಲಕ ತಮಿಳುನಾಡಿನವರು ಭಾಷಿಕ ವೈಷಮ್ಯವನ್ನು ಮುಂದುವರೆಸಿದರು. ಆಯ್ಕೆ ಸಮಿತಿ ಸದಸ್ಯರಾದ ಕುಳಂದೈ ಸ್ವಾಮಿಯವರು ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ತೆಲುಗು ಭಾಷೆಗೆ ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಸ್ಥಾನಮಾನ ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ದೊರೆಯದಂತೆ ವಿರೋಧಿಸುತ್ತಲೇ ಬಂದರು. ಇವರ ನೀತಿಯನ್ನು ವಿರೋಧಿಸಿ ಕರ್ನಾಟಕ ಮತ್ತು ಆಂಧ್ರದಲ್ಲಿ ಉಗ್ರ ಹೋರಾಟವೇ ನಡೆಯಬೇಕಾಯಿತು.

ಇನ್ನು ಕನ್ನಡವನ್ನು ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಭಾಷೆಯನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವ ಹೋರಾಟದ ಹಿಂದಿನ ರಾಜಕಾರಣ ವಿದ್ವಾಂಸರಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ರಾಜಕಾರಣಿಗಳಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ವಿದ್ವಾಂಸರಿಗೆ ಕನ್ನಡದ ಮೇಲಿನ ಅಭಿಮಾನವೂ, ಅದರ ಹಿಂದಿನ ಐಡಂಟಿಟಿಯೂ ಅದಕ್ಕಾಗಿ ದೊರಕುವ ಒಂದಷ್ಟು ಅಕಾಡಮಿಕ್ ಲಾಭವೂ ಮುಖ್ಯವಾದರೆ, ರಾಜಕಾರಣಿಗಳಿಗೆ ತಮ್ಮ ರಾಜಕೀಯ ಭವಿಷ್ಯದ ಅಸ್ತಿತ್ವಕ್ಕಾಗಿ, ಪ್ರಯೋಜನಕ್ಕಾಗಿ ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ ಎಂಬುದು ಸ್ವಲ್ಪ ಮಟ್ಟಿಗೆ ವಾಸ್ತವ ಎನಿಸಿದರೂ ಕೂಡ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರ ನಡುವೆಯು ಯಾವುದೇ ಪ್ರತಿಫಲಾಕ್ಷಿಯನ್ನು ಬಯಸದ ದೇ.ಜವರೇ ಗೌಡರಂತ ಕನ್ನಡ ಪರ ಹೋರಾಟಗಾರರು, ಎಂ.ವಿ.ರಾಜಶೇಖರನೊಂಥಹ ಮುತ್ತದ್ದಿ ರಾಜಕಾರಣಿಗಳ ಹೋರಾಟದ ಅದಮ್ಯಚೇತನಗಳಿವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಮರೆಯುವಂತಿಲ್ಲ.

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಭಾಷೆಯ ಸ್ಥಾನಮಾನ ದೊರೆತಾಗ ಕನ್ನಡದ ಅಧ್ಯಯನ, ಆಡಳಿತ, ಸಂಶೋಧನೆಗಳಿಗಾಗಿ ಮೊದಲು ಗುಲ್ಬರ್ಗದ ಕೇಂದ್ರೀಯ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದಲ್ಲಿ ಅವಕಾಶ ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಡಲು ನಿರ್ಧರಿಸಲಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ವಿದ್ವಾಂಸರು, ಕನ್ನಡ ಪರ ಚಿಂತಕರ ಒತ್ತಾಯದ ಮೇರೆಗೆ ಗುಲ್ಬರ್ಗದ ಕೇಂದ್ರೀಯ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದಿಂದ ಮೈಸೂರಿನ ಭಾಷಾಸಂಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ವರ್ಗಾಯಿಸಲಾಯಿತು. ಅದು ಅಲ್ಲಿಯೇ 2010 ರಲ್ಲಿ ಅಧಿಕೃತವಾಗಿ ಉದ್ಘಾಟನೆಗೊಂಡು ಕಾರ್ಯ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿತು. ಆದರೆ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರ ಮಾತ್ರ ಒಲ್ಲದ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಸ್ಥಾನಮಾನ ಘೋಷಣೆ ಮಾಡಿತ್ತು ಎಂಬುದನ್ನು ಸಾಬೀತು ಪಡಿಸಿಕೊಂಡಿತು. ಅನುದಾನದ ಬಿಡುಗಡೆ, ಹಂಚಿಕೆಯ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಮತ್ತದೇ

ತರಹದ ತಾರತಮ್ಯದ ಧೋರಣೆಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿತು. ತಮಿಳು ಭಾಷೆಗೆ ಯಾವುದೇ ಅಡೆತಡೆಗಳು ಇಲ್ಲದೆ ಅಗತ್ಯ ಹಣವನ್ನು ಮಂಜೂರು ಮಾಡುವ ಮೂಲಕ ತನ್ನ ಇಬ್ಬಂದಿಯ ನೀತಿಯನ್ನು ಮುಂದುವರೆಸುತ್ತಲೇ ಬರತೊಡಗಿತ್ತು. ಇದು ಕನ್ನಡಿಗರಲ್ಲಿ ಹೋರಾಟಕ್ಕೆ ಅಣಿಗೊಳಿಸುವಂತೆ ಮಾಡಲು ಕಾರಣವಾಯಿತು. ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರ ಸರಿಯಾಗಿ ಹಣ ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡದೆ ಕನ್ನಡ ಸಂಶೋಧನಾ ಕಾರ್ಯಗಳಿಗೆ ಅಡೆತಡೆಗಳನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಿ ಸಂಶೋಧನೆಯ ಕಾರ್ಯ ಕುಂಠಿತಗೊಳ್ಳಲು ಮೂಲ ಕಾರಣವಾಯಿತು.

ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಸಂಶೋಧನಾ ಕೇಂದ್ರವನ್ನು ಮೈಸೂರಿನಿಂದ ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಸ್ಥಳಾಂತರಿಸಬೇಕೆಂದು, ಕನ್ನಡ ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಸಂಶೋಧನಾ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಒಂದು ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಮತ್ತು ವಿಶಾಲವಾದ ಕಟ್ಟಡದ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಇದ್ದು ಜಾಗತಿಕ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡವನ್ನು ಇನ್ನಷ್ಟು ಬೆಳೆಸಲು ಬೆಂಗಳೂರಂತಹ ನಗರ ಉತ್ತಮ. ಆದ್ದರಿಂದ ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಅಧ್ಯಯನ ಕೇಂದ್ರವನ್ನು ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ವರ್ಗಾಹಿಸಬೇಕೆಂಬ ಚರ್ಚೆಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದು ಅದನ್ನು ವರ್ಗಾಯಿಸಲು ಹಲವಾರು ಸಾಹಿತಿಗಳು ನಿಯೋಗಗಳನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಕೇಂದ್ರದ ಸಚಿವರಿಗೆ ಮನವರಿಕೆ ಮಾಡಿಕೊಡಲಾಗಿದೆ. ಈ ಕುರಿತು ಸಚಿವರು ಸಕಾರತ್ಮಕವಾಗಿ ಸ್ಪಂದಿಸಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬ ಸುದ್ದಿ ಪತ್ರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬಂದಿದೆ. ಹೀಗೆ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದಿಂದ ಕನ್ನಡವೂ ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಭಾಷೆಯ ಸ್ಥಾನಮಾನ ಪಡೆಯುವುದರಿಂದ ಮೊದಲುಗೊಂಡ ಈ ಹೋರಾಟ ಈಗ ಕೇಂದ್ರದ ವರ್ಗಾವಣೆಯ ತನಕದವರೆಗೆ ಹಲವಾರು ಅಡೆತಡೆಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸುತ್ತಾ ಬರುತ್ತಿದೆ. ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಸ್ಥಾನಮಾನ ಪಡೆದ ನಂತರ ಅನುದಾನ ಬಿಡುಗಡೆಗಾಗಿ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದ ಮೇಲೆ ಒತ್ತಡ ಹೇರುವಂತಹ ಸನ್ನಿವೇಶಗಳು ಉಂಟಾಗಿದ್ದು ಈ ಎಲ್ಲಾ ಗೊಂದಲ ಅಡೆತಡೆಗಳ ನಡುವೆಯು ಕನ್ನಡ ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಅಧ್ಯಯನ ಕೇಂದ್ರ ಸಂಶೋಧನೆಯ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಹಲವಾರು ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾ ಸಾಗಿದೆ. ವಿಪರ್ಯಾಸವೆಂದರೆ ತಮಿಳು ಭಾಷೆಗೆ ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಭಾಷೆಯ ಸ್ಥಾನಮಾನ ದೊರೆತಾಗ ಅದಕ್ಕೆ ಮುಂದಿನ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಯೋಜನೆಗಳು, ಗುರಿಗಳ ಕುರಿತು ಸ್ಪಷ್ಟತೆ ಇತ್ತು. ಆದರೆ ಕನ್ನಡದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ಯಾವುದೇ ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾದ ಯೋಜನೆಗಳು ಇಲ್ಲದಿರುವುದು ಕನ್ನಡಿಗರ ಭಾಷೆಯ ಸಂಶೋಧನೆಯ ಸಂಕುಚಿತ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ತೋರಿಸಿದರೆ ತಮಿಳರ ಯೋಜನೆಗಳು ಅವರ ಭಾಷೆಯ ಬಗೆಗಿನ ದೂರದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತದೆ.

“ಹೀಗೆ ಒಂದು ಭಾಷೆಯ ಬಳಕೆ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಆ ಭಾಷೆಗೆ ದೊರೆತ ರಾಜಕೀಯ, ಸಾಮಾಜಿಕ ಒತ್ತಾಸೆಗಳು ಆ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಲಿಖಿತ ಆಕರಗಳನ್ನು

ಸೃಷ್ಟಿಸುವ ಸಾಹಿತ್ಯ ದಾಖಲೀಕರಣದ ಸೌಲಭ್ಯಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸುತ್ತದೆ". (ಡಾ. ಆಶೋಕ್ ಕುಮಾರ ರಂಜೇರೆ. ಸಂ- ನಮ್ಮ ಕನ್ನಡ 65 ಪುಟ ಸಂಖ್ಯೆ 01). ಎನ್ನುವ ಡಾ. ಡಿ.ಪಾಂಡುರಂಗ ಬಾಬುರವರ ಹೇಳಿಕೆಯು ಒಂದು ಭಾಷೆಯು ಹೇಗೆ ಲಿಖಿತ ಮತ್ತು ದಾಖಲೀಕರಣದ ಸೌಲಭ್ಯವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಸಮರ್ಥಿಸುತ್ತದೆ. ರಾಜಕೀಯ, ಸಾಮಾಜಿಕ ಒತ್ತಾಸೆಗಳು ಜಗತ್ತಿನ ಯಾವುದೇ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ವಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಬಳಕೆಯಾಗುವುದರ ಮೂಲಕ ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ಲಿಖಿತ ಸ್ವರೂಪದ ದಾಖಲೆಯಾಗಿ ಪರಿವರ್ತನೆ ಹೊಂದಲು ಪೂರಕವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಮನುಷ್ಯರು ಬಳಸುವ ಯಾವುದೇ ಭಾಷೆಯಿರಲಿ ಅದು ಹೆಚ್ಚು ಅಲ್ಲ, ಕಡಿಮೆಯೂ ಅಲ್ಲ. ಯಾವ ಭಾಷೆಯೂ ಹೆಚ್ಚು ಸಮರ್ಥವೂ ಅಲ್ಲ, ಯಾವ ಭಾಷೆಯೂ ಕಡಿಮೆ ಸಮರ್ಥವೂ ಅಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಾ ಭಾಷೆಗಳು ಸಮಾನ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಉಳ್ಳವೇ ಆಗಿರುತ್ತವೆ. ಭಾಷೆ ಬಳಕೆಯಾಗಬೇಕಾದ ವಿವಿಧ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗಳನ್ನು ನಿಭಾಯಿಸಲು ಪ್ರತಿ ಭಾಷೆಯು ತನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ತಾನೇ ಅನೇಕ ತಂತ್ರಗಳನ್ನು ಬಳಸಿ ತನ್ನನ್ನು ತಾನು ಪ್ರಸ್ತುತ ಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಭಾರತದಂತಹ ಬಹುಭಾಷಿಕ ಪರಿಸರದ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಭಾಷೆಯ ಲಿಖಿತ ಸ್ವರೂಪದ ದಾಖಲೆಗಳನ್ನಾಧರಿಸಿ ಒಂದು ಭಾಷೆಯನ್ನು ಪುರಾತನ, ಸಂಪದ್ಧ ರಿತವೆಂದು ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಿಸುವ ಮೂಲಕ ಒಂದು ಭಾಷಾ ವಲಯದೊಳಗೆ ಮೇಲಿ ರಿಮೆಯನ್ನು ಇನ್ನೊಂದು ಭಾಷಿಕ ವಲಯದೊಳಗೆ ಕೀಳಿರಿಮೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಸುತ್ತದೆ. ಒಂದು ಪ್ರದೇಶದ ಬೇರೆ ಸ್ತರಗಳಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುವ ಜನರಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಭಾಷೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಕೀಳಿರಿಮೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಸುತ್ತದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಲಿಪಿ ರಹಿತ ಸಾಹಿತ್ಯಿಕ ದಾಖಲೆಗಳಿಲ್ಲದ ಎಷ್ಟೋ ಕಾಲದಿಂದ ಕೇವಲ ಮಾತಿನ ಮೂಲಕವೇ ಬಳಕೆ ಮಾಡುತ್ತಾ ಬಂದಿರುವ ಎಷ್ಟೋ ಭಾಷೆಗಳು ಇರುತ್ತವೆ. ಯಾವಾಗ ಒಂದು ಭಾಷೆಗೆ ಅದರ ಲಿಪಿ ಸಹಿತ ದಾಖಲೆಗಳನ್ನು ಆಧಾರವಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಶಾಸ್ತ್ರೀಯವೆಂದು, ಅಧಿಕೃತವೆಂದು ತಿರ್ಮಾನಿಸುವಾಗ ಸಹಜವಾಗಿ ಉಳಿದ ಆ ಪ್ರದೇಶದ ಜನಸಮುದಾಯದಲ್ಲಿ ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ಭಾಷಿಕ ತಾರತಮ್ಯದ ಭಾವನೆಗಳು ಬೆಳೆಯಲಾರಂಭಿಸುತ್ತದೆ. ಲಿಖಿತ ಪರಂಪರೆ ಇಲ್ಲದೆಯೂ ಒಂದು ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿನ ಸಾಹಿತ್ಯಿಕ ಜ್ಞಾನ ಪರಂಪರೆ ಚಾರಿತ್ರಿಕವಾಗಿ ಬೆಳೆದುಬಂದಿರುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯ. ಬರಹದ ಲಿಪಿ ಹಂಗಿಲ್ಲದ ನೂರಾರು ಭಾಷೆಗಳು ಇಂದಿಗೂ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿರುವುದು ಇದಕ್ಕೆ ಸಾಕ್ಷಿ.

ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರ ಪ್ರೇರಿತವಾದ ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಸ್ಥಾನಮಾನವನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸುವುದು ಕನ್ನಡದಂತಹ ದೀರ್ಘ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಂಪರೆ ಹೊಂದಿರುವ ಭಾಷೆಗೆ ಅದು ದೊಡ್ಡ ಸಮಸ್ಯೆಯಾಗದು ಆದರೆ ಲಿಪಿ ರಹಿತವಾದ ನೂರಾರು ಭಾಷೆಗಳಿವೆಯಲ್ಲ

ಅವುಗಳನ್ನು ಮೇಲೆತ್ತುವ, ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಪಡಿಸುವ ಕಡೆ ಗಮನ ಹರಿಸಬೇಕು. ಲಿಪಿ ರಹಿತವಾದ ಅಥವಾ ಲಿಪಿ ಸಹಿತವಾದ ಯಾವ ಭಾಷೆಯೂ ತನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ಪರಿಪೂರ್ಣವೂ, ಅಪರಿಪೂರ್ಣವೂ ಅಲ್ಲ. ಹಾಗೆ ಸಾಹಿತಿಗಳಾಗಿ, ಲಿಖಿತವಾಗಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಅವಕಾಶಗಳು, ಒತ್ತಾಸೆಗಳು ಲಭ್ಯವಾದರೆ ಮತ್ತು ತಾಂತ್ರಿಕತೆಗಳನ್ನು ಅಳವಡಿಸಿಕೊಂಡರೆ ಎಲ್ಲಾ ಭಾಷೆಗಳು ಸಮರ್ಥ ಭಾಷೆಗಳೇ ಆಗುತ್ತವೆ. ಈ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ದೇಶಿ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಪಡಿಸಬೇಕಾದಂತಹ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಮುಂದಾಗಬೇಕಾದುದು ಇಂದಿನ ಅತಿ ಮುಖ್ಯವಾದ ತುರ್ತಾಗಿದೆ. ಜಗತ್ತಿನ ಶ್ರೀಮಂತದ ಸೊಗಸಾದ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯು ಒಂದು ವೈವಿಧ್ಯಮಯ ಸಾಹಿತ್ಯ ರೂಪಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿರುವ ಸುಮಾರು ಒಂದೂವರೆ ವರ್ಷಗಳ ಸುದೀರ್ಘವಾದ ಇತಿಹಾಸವನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದರೂ ದ್ರಾವಿಡ ಭಾಷಾ ಪರಿವಾರದಲ್ಲಿ ಅತಿ ಹೆಚ್ಚು ಜ್ಞಾನಪೀಠ ಪ್ರಶಸ್ತಿಯನ್ನು ಪಡೆದಿದ್ದರು ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಸ್ಥಾನಮಾನಕ್ಕಾಗಿ 2004 ರಿಂದ 2008 ರತನಕ ತೀವ್ರವಾಗಿ ಹೋರಾಡಿದ್ದರ ಫಲವಾಗಿ ದೊರಕಿದ್ದು. ಹೀಗೆ ಕನ್ನಡ ಇದುವರೆಗೆ ದಕ್ಕಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದೆಲ್ಲವೂ ಹೋರಾಟದ ಮೂಲಕವಾಗಿಯೇ ಎಂಬುದು ಅತಿಶಯೋಕ್ತಿಯಾಗಲಾರದು. 1956ರ ಕರ್ನಾಟಕ ಏಕೀಕರಣದಿಂದ ಹಿಡಿದು 1982ರ ಗೋಕಾಕ್ ಚಳವಳಿ, ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಸ್ಥಾನಮಾನ ಚಳವಳಿ, ಮಾತೃ ಭಾಷಾ ಚಳವಳಿ ಎಲ್ಲವನ್ನು ನಿರಂತರ ಹೋರಾಟದ ಫಲವಾಗಿ ಪಡೆದುಕೊಂಡಿತು.

ಪರಾಮರ್ಶನ ಗ್ರಂಥಗಳು:

1. ಅಶೋಕ ಕುಮಾರ್ ರಂಜೇರೆ. (2018) ನಮ್ಮ ಕನ್ನಡ 65. ಕನ್ನಡ ಭಾಷಾಧ್ಯಯನ ವಿಭಾಗ, ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ. ಹಂಪಿ.
2. ಜಯಶ್ರೀ ದಂಡೆ (ಸಂ). (2010). ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಸ್ಥಾನಮಾನ. ಕರ್ನಾಟಕ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಷತ್ತು, ಬೆಂಗಳೂರು.
3. ಸಿದ್ದಲಿಂಗಯ್ಯ (ಸಂ). (2012). ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಭಾಷೆ ನಡೆದು ಬಂದ ದಾರಿ. ಕನ್ನಡ ಪುಸ್ತಕ ಪ್ರಾಧಿಕಾರ. ಬೆಂಗಳೂರು.